

Do you support same sex marriage?

No, I do.

Warning: acest articol e bilingv.

Esti a zecea la Cosbuc, e prima ta ora de drepturile omului si in clasa iti intru eu.

Hi guys, Im Roxana Marin, you can call me Roxana or whatever. We're going to do human rights together. I give everyone 10 provided they respect assignment deadlines. That simple, I kid you not. There are, however, a few rules for this class that you must bear in mind. The first one is that you cannot, EVER, act-talk-walk like a racist, homophobic, xenophobic or any other motherfucking type of intolerant nazi bitch in my class. If you do that, Imma have your parents come to school to hear under which articles of both the Civil and the Penal Code they are liable as your guardians.

La faza asta unii rad nervos, altii incremenesc, foarte putini se uita unii la altii cu o expresie de genul „she gone, what-the-fuck?!” Cel mai probabil astia ultimii au dreptate – e cumva usor cucu sa treci in the space of less than a minute de la „profa mega-cool” la „profa care o sa ne bage in mega-cacat pe mine si pe ai mei daca ma scap cumva cu tiganii sau poponarii.”

Si asa incepe. Tavalugul ala de debate, public speaking, voluntariat, activisme, feminisme, european exchanges, antreprenoriat, film, scris, cluburi de stiinte, filozofie, otaku si dumnezeu mai stie ce, tot felul de descoperiri si experiente, coming out as a user, sau ca persoana lgbtqia+, ca persoana cu probleme de sanatate mintala – sau pur si simplu acceptarea a ceea ce si cum esti. 4 ani de conflicte, dezamagiri, impacari, reveniri, fine tuning and starting over. Misiunea mea e sa te provoc si sa te sprijin, maxim – si sa trezesc in tine the awe of a togetherness din care se va naste firesc dorinta de a face si tu la fel. Daca ne iese, adica daca ne-am enervat si sustinut si enervat si sustinut destul in cei patru ani de liceu, sigur ne mai vedem. Vei continua sa vii pe la mine la paine duminica, o sa-mi povestesti de un proiect iar eu o sa te conectez cu cineva care te-ar poate ajuta, o sa dau peste tine la ONG Fest sau pe la vreo conferinta sau training intr-o corporatie (mai fac si d-astea), ori imi scrii pe facebook ca te-ai mutat in

Anglia/Germania/Spania de nustiucati ani si ca ma urmaresti cu interes si ca esti mandru/mandra ca facem parte din aceeasi familie. Same here, babes. Same here.

Inapoi la cursul de drepturile omului. Ati ghicit: articolul asta e o lectie a la profa de la Cosbuc – yup, that's me. Lectia de azi e despre dreptul de a ii arata cuiva ca il/o iubesti, si de a consfinti relatia cu aceea persoana in asa fel incat sa va puteti fi alaturi exact asa cum va doriti si va simtiti amandoi confortabil – si la bine, si la rau. Sa incepem cu un mic brainstorming.

Ce isi spun doi oameni care se iubesc? Cum isi declara ei iubirea?

Toata viata mea te-am asteptat.

Suntem ca doua galaxii care s-au intalnit.

Nu cred ca as mai putea trai daca ti s-ar intampla ceva.

Daca suntem impreuna, nimic nu ma poate darama.

Nu inteleg ce-am facut sa te merit in viata mea

Cum se alinta doi oameni care se iubesc?

Inima mea.

Ochisorii mei scumpi.

Sufletul meu.

Ursuletul meu scump.

Regina mea.

Spartanul meu

Viata mea.

Hai sa ne uitam la chestiile astea si sa ne gandim un minut la oamenii din viata noastra care le zic/exprima. Poate ca unii dintre oamenii care va vor veni in minte nu mai sunt in viata, sau poate nu va mai vorbiti asa. Nu va intristati, doar pasiti pentru un minut inapoi in universul acelei iubiri, si retraiti bucuria si firescul ei. Sau lasati-va pur si simplu mintea sa va zboare spre universul altor relatii, ale unor oameni apropiati. De exemplu, tatal tau cum ii spune mamei tale? A, nu-i mai spune, au divortat? Am inteles, scuze. Dar mama ta, cum ii spune tatalui tau? A, mama ta are iubita, nu iubit? Am inteles – asa, si cum isi spun ele prin casa?

Mama ii spune Anei *pisoi*, iar Ana ii spune mamei *sefa*.

Ha, ce chestie asa isi spun si ai mei: tata ii zice mamei *sefa*, iar mama ii zice *pisoi*. Si, ma rog, cateodata tigrule... Hehe☺

Eu am un prieten gay care, cand il suna iubitul, raspunde intotdeauna exact cu aceleasi cuvinte: Da, *pisoi*. Si are asa, un ton gales – semn ca si la celalalt capat al firului gagic-su ii vorbeste la fel.. De fiecare data cand il aud, ma gandesc ce misto ar fi sa-mi raspunda si mie prietena mea la fel cand o sun...

(astea erau replici ale unor elevi de-ai mei, la intrebarea ,cum se alinta/cum isi spun niste oameni care se iubesc, pe care ii stii, eventual iti sint aproape)

Da, e tare cute faza. Asa, acum ca ne-am incalzit un pic cu acest brainstorming, hai sa intram in subiectul principal al zilei: casatoria (civila, nu religioasa) si parteneriatul civil. In ultima vreme se vorbeste foarte, foarte mult despre aceste doua lucruri. Eu personal sunt impotriva amandurora. O iubire care are nevoie de blagoslovirea unui total stranger si de stampila unei institutii nu e iubire. A, daca e nevoie de actul ala cu stampila in scopuri pur practice, si ambii parteneri isi doresc acel lucru (cum ar fi sa isi ia casa si daca sint casatoriti e dobanda mai mica sau whatever), atunci sa zicem ca ar putea sa aiba un pic de sens – dar numai daca cele doua persoane sunt impreuna oricum, si nu de putin timp, si gandesc si simt cam cum am consemnat noi la brainstorming. Ipocrizia, egoismul si standardele duble cu care oamenii incep sa opereze imediat dupa ce devin „soti” si isi intemeiaza o „familie” m-au socat inca de cand eram mica. Decizia de a nu „musca” niciodata din momeala acestei mari minciuni s-a nascut in mine „natural si firesc”, cum ar spune Daniel, preanefericitul (PNF for short). De exemplu, cand am ramas insarcinata la 22 de ani, iar prietenul meu a sugerat ca we should „do the right thing” if I’m set on keeping the baby, l-am refuzat politicos dar ferm. Reactia lui a omorat orice atractie erotica si dorinta de a mai face un tandem emotional, social si politic cu el. Daca n-ar fi avut-o, am fi ramas impreuna pana la capatul natural si firesc al relatiei – de data asta fara ghilimele, pentru ca o spun chiar eu ☺

Daca am facut vreodata vreun fel de propaganda in randul elevilor mei, si mai ales al elevelor mele, a fost impotriva casatoriei. Nu cred ca exista vreun mecanism de oprinare si control mai eficient al corpurilor si mintilor oamenilor. Cumva, imediat dupa „legalizarea” relatiei, oamenii intra in niste roluri prescrise – din alea „naturale” si „universale” - pe care le executa pe pilot automat, fara sa se intrebe daca le vine sau nu sa faca x sau y chestie, si fara sa se opreasca pentru a se intreba daca le place sau nu...

Dar cum ramane cu oamenii care se iubesc dar, pentru ca sunt gay sau lesbiene sau persoane trans cu o identitate legala neconforma cu identitatea lor de gen, nu se pot casatori sau intra intrun parteneriat civil? Raspunsul e simplu: ii sustinem pana obtin acest drept, indiferent daca personal ne umple de repulsie ideea de casatorie intre persoane de orice fel. De ce? Pentru ca nimeni in afara de cele doua persoane care se iubesc nu are dreptul sa le spuna acestora daca iubirea lor e adevarata sau nu. Pentru ca TOTI oamenii sunt egali in fata legii, si pentru ca distopiile cele mai fucked up s-au nascut din intentiile cele mai mesianice. Pentru ca principiul egalitatii in drepturi e ceva care te priveste direct. In fiecare zi. Nici macar n-o sa va plictisesc cu etica. O sa va zic doar atat: daca cineva pune o bomba la Macaz intr-o seara de queer party, o sa moara si clientii ne-queer, si pasagerii din tramvaiul care tocmai atunci va trece prin fata, si lumea de la Surubelnita, si poate si ceva vecini din strada Negustori. Partea buna e ca n-o sa mai aiba timp sa regrete c-au semnat pentru referendum, sau doamne-fereste daca se ajunge la referendum, c-au votat pentru modificarea Constitutiei propusa de BOR. Si daca in tramvai o sa fie si cateva babe care merg regulat la slujba la Patriarhie, si o patrula Vlad Tepes, si un nene de la emisiunea aia de propaganda religioasa Universul Credintei ptiu-ptiu?...

Quo vadis then, mama care ti-ai gonit fiul transexual de acasa?

Quo vadis, tata gay de barbat gay, care ai murit fara sa fi come out niciodata fata de propriul tau fiu care era out public?

Quo vadis, frate de femeie lesbiana cu depresie cronica si episoade psihotice periodice?

Quo vadis, domnule psihiatru care propui sa-l „faci bine” pe tanarul gay bipolar cu pastile de schizofrenie?

Quo vadis, consilierule scolar care imi spui la atelierul despre diversitate de gen si cum sa ne sprijinim elevii neconformi cu normel de gen ca sa nu fie hartuiti si agresati si sa nu abandoneze scoala: 'sa stiti ca eu stiu despre ce e vorba, eu am mai incercat sa ii ajut pe acesti oameni sa fie normali'.

Quo vadis, profesoaro de biologie care strigi Satana SATANAAAAAAA la eleva transgender din clasa a 12-a la Lipatti?

Quo vadis, (PNF) Daniel?

In concluzie, pentru a evita orice neintelegere: indiferent cat urasc institutii precum casatoria, voi sustine dreptul persoanelor lgbtqi+ de a-si implini iubirea asa cum vor ei si cum e normal sa poata, ca fiinte umane cu drepturi egale. Pana la capat.